NU VĂ INTERESEAZĂ TRICOUL NAȚIONAL PENTRU MEXICO '70?

In numărul trecut am publicat primul grupaj de convorbiri ale redactorilor noștri cu jucători susceptibili de a face parte din lotul reprezentativ pentru turneul final al C.M. sau chiar din echipa națională.

Continuăm azi această suită, adresîndu-ne altor cinci fotbaliști :

CANIARO :

„NU VOI MAI LĂSA TIMPUL SĂ TREACĂ...“

Pe fondul valoric, cam cenușiu, al formației A.S.A. Tg. Mureș, ATILA CANIARO este una dintre puținele luminițe a cărei strălucire are încă timp să sporească pentru a deveni o stea veritabilă. Are timp, îți spun, pentru că la cei 18 ani ai săi Caniaro se află de-abia în anticamera realizării sale ca fotbalist desăvîrșit.

Tînărul extrem dreapta al formației din Tg. Mureș, mă privește însă puțin contrariat, dacă nu chiar dezaprobator.

— Deși sînt foarte tînăr, optica personală despre întrebuințarea timpului, mi-a format-o mica mea experiență de viață. De la juniorat la lotul reprezentativ de tineret am ajuns foarte repede, aproape fără să-mi dau seama că valoric nu progresasem suficient. A urmat, firesc, deziluzia amară ce ți-o crează comportarea nesatisfăcătoare. Lăsasem timpul să treacă prea ușor pe lîngă mine...

Caniaro tace o clipă, două, cu gîndul — îmi dau seama — la tema principală a discuției noastre, apoi reia firul întrerupt.

— In intenția mea reală de a intra în vederile selecționerilor, pornese tocmai de la înțelesurile acestei concluzii. Nu voi mai lăsa timpul să treacă. Cei 18 ani ai mei, dragostea cu care sînt înconjurat, aprecierile favorabile din presă, mă îndatorează într-atît, încît ambiția mea sportivă primordială este creșterea valorică corespunzătoare cerințelor lotului reprezentativ. Sînt hotărît să nu mă dezmint.

N. SOCOL

NEAGU :

„CÎT MAI REPEDE, ÎNTRE CEI 11“

O statură ideală pentru postul cel mai avansat în liniile „inamice“ : forță, vigoare, joc de cap excelent, deplina cunoaștere a „artei dresajului“ mingii cu ambele picioare ; vîrsta ideală a apariției pe rampa de lansare numită „consacrare“. Iată-l pe centrul atacant, al **Rapidului** în cîteva cuvinte. Ce-i mai trebuie spre a se realiza total ? Acea hotărîre supremă de a se desprinde, de a zbura... Cei care i-au urmărit îndeaproape pașii începutului știu că **Neagu** a avut ceea ce se numește un debut nefericit, legat mai mult de împrejurările nefavorabile ale unor meciuri-cheie pentru el de cît de nereușite ale tînărului jucător produs, ca atîția alții, de generoasa pepinieră a **Giuleștiului.** Lui **Neagu** i-au trebuit mai multe starturi. Acum îl aflăm iarăși în plină cursă. Ne-o dovedesc aparițiile în reprezentativa olimpică — unde a devenit un indispensabil titular, pion de bază al tacticii lui **Mărdărescu.** A cunoscut — întretimp — și clipele așteptării pe banca rezervelor naționalei. Pe cînd între cei 11 ?

— „Cît mai repede, dacă ar fi după mine..., ne spune **Neagu. Mai am însă de cucerit deplina apreciere a selecționerilor. M-ar avantaja, firește, și o schimbare de așezare a atacului, cu două veritabile vîrfuri. Atunci, pentru două posturi s-ar cere mai mulți candidați și șansele mele ar crește...“**

— Și care sînt candidații tăi ?

— „Unul îl știți : Dumitrache. Al doilea ar fi Oblemenco...

— Dar al treilea ?

— „Vă las pe dvs. să-l notați“.

Și noi o facem, scriind cu majuscule : NEAGU.

— el. i. —

OLTEANU :

„TRADIȚIA TRICOULUI ONORAT DE BARBU MĂ OBLIGĂ“

Întîlnirea dintre **F. C. Argeș** și Petrolul tocmai se încheiase și jucătorii ambelor echipe se îndreptau grăbiți spre vestiare. În urma tuturor, călcînd agale peste gazonul cu urme proaspete de crampoane, o siluetă părea că întîrzie voit momentul părăsirii locului disputei. O ultimă „escală“ la marginea terenului — ca și cînd ar fi vrut să cuprindă într-o singură secvență filmul unui joc întreg — și privirea parcă visătoare a lui Olteanu, întîlnind-o pe a mea, se luminează dintr-o dată la gîndul unui dialog despre fotbal.

— Dacă nu greșesc — îl atac frontal pe tînărul posesor al tricoului piteștean cu nr. 3 — aș putea considera obișnuita ta retragere mai tîrzie din teren drept reflexul unui rol pe care jocul ți-l rezervă ca ultim apărător.

— Nu spun că și aceasta n-ar fi o explicație, dar adevăratul motiv pentru care rămîn de obicei în urma celorlalți jucători după terminarea unei partide îl constituie plăcerea de a savura atmosfera încă fierbinte a luptei sportive, de a retrăi în mijlocul unor imagini încă vii, momente de intensitate ale jocului.

— Aș putea considera aceasta drept o mărturisire de credință făcută fotbalului. Și, totuși, crezi că e suficient numai atît ?

— De bună seamă că nu. Am preluat în cadrul echipei mele postul de pe care a lipsit, un timp Barbu, un valoros predecesor. Asta mă obligă în mod deosebit, cu atît mai mult cu cît publicul piteștean păstrează în memorie amintirea unor zile nu prea îndepărtate, cînd purtătorul tricoului cu nr. 3 al echipei F. C. Argeș se identifica cu cel al naționalei noastre.

— Aș zice o promisiune de viitor ?

— De bună seamă că da. Și asta pentru că „Mexic 1970“ constituie mai mult decît o atracție, aș putea zice o chemare la întrecere pentru alegerea celor mai buni dintre cei buni, care să reprezinte țara la turneul final al campionatului mondial. În ceea ce mă privește, cred că nu voi lipsi de la startul acestei întreceri.

Mihai IONESCU

— Cuperman, chiar nu te interesează tricoul național?

— Cine v-a spus ?

— Nimeni ! Am zis așa, ca să-ți văd reacția de moment...

— Mă interesează și chiar foarte mult. Nu l-am mai îmbrăcat cam de multișor.

— Și atunci, de ce nu te preocupi mai insistent pentru recucerirea lui ? Nu uita, vine „Mexic“-ul și Angelo Niculescu are nevoie de două echipe pentru campionatul mondial. Ai putea fi unul din cei 22.

— Să vă spun sincer, la mine e mai mult o chestie de voință. Atunci cînd îmi pun în gînd să fac un joc bun, reușesc. Cum a fost, de pildă, cu Steagul roșu sau cu Dinamo București. Toată echipa, de altfel, a „mers“ excelent în aceste meciuri, cîștigate la scor identic : 3—0.

— Crezi că în afară de lipsa de voință mai e vreun impediment ? Facultatea, de pildă ?

— Am terminat facultatea. Doar examenul de stat îl am, în februarie 1970 și — gata : sînt la dispoziția lui nea Angelo.

— Deci să recapitulăm...

— Nu e nevoie. Știu ce am de făcut. Discuția asta m-a pus pe jar. Îl voi ruga și pe tov. Justin să-mi facă un plan individual de pregătire pentru timpul iernii.

— Atunci, ne revedem la antrenamentele echipei naționale.

— Precis !

CUPERMAN : „DISCUȚIA ASTA M-A PUS PE JERATIC“

Mircea TUDORAN

Cînd i-am vorbit lui Pescaru de echipa națională, de Mexico, s-a îmbujorat la față, ba chiar s-a fistichit puțin.

— Am mai fost chemat, de vreo cîteva ori, în diverse loturi, dar niciodată n-am simțit o emoție atît de mare ca aceea dinaintea jocului cu Grecia, cînd federația a comunicat și numele meu la F.I.F.A.

— Înseamnă că selecționerii te apreciază, își pun speranțe în tine.

— Poate ! Cert este un lucru : apariția mea în lotul lărgit m-a stimulat în pregătire. Să spună „nea Tinel“ cît muncesc în cursul săptămînii, cîtă sudoare se poate stoarce din tricoul cu nr. 5.

— Și dacă ai trăi un vis așa de frumos, pricepi la ce mă refer, cu cine ți-ar plăcea să faci pereche în reprezentativă ?

— Cu Radu Nunweiller ! Îl stimez și-l apreciez pentru că pune mult suflet în echipă, pasează extraordinar de bine, joacă cu cap, cum spunem noi. M-aș înțelege cu el de minune.

Valentin Stănescu, care asista la mica noastră discuție, completează :

— Dacă n-aș fi avut o asemenea „piesă“, ca Pescaru, greu am fi acumulat cele 16 puncte. Nu greșesc, afirmînd că 25 la sută din golurile marcate de echipă poartă, direct sau indirect, semnătura „Pescaru“. Întotdeauna a jucat de la nota 8 în sus, chiar și atunci cînd am pierdut.

Pescaru are, deci, toate motivele să spere. Să-i urăm succes !

St. T.

PESCARU : „MI-AR PLACE SĂ JOC CU RADU NUNWEILLER“

„TROFEUL FOTBAL '69“

ACORDAT CELUI MAI BUN FOTBALIST ROMÂN AL ANULUI

La fel ca în edițiile sale precedente, ancheta noastră pentru desemnarea celui mai bun jucător român al anului se desfășoară în mijlocul unui interes major. Sute și sute de scrisori ne sosesc la redacție, cuprinzînd nu numai cupoanele de participare completate, ci și rînduri însoțitoare, prin care votanții își comentează și argumentează alegerea.

Între timp, o comisie special instituită în cadrul redacției a început operațiunile de înregistrare a voturilor, a trecut la consultarea antrenorilor de Divizia A și a colegilor ziariști, lucrează la calcularea notelor medii în cele două sezoane ale lui 1969.

Jucătorul care va fi desemnat, în urma acestei largi și competente consultări, **„cel mai bun fotbalist român al anului“** va primi **„TROFEUL FOTBAL '69“**, o frumoasă cupă de cristal iar colegii lui de pe locurile 2 și 3 vor primi, de asemenea, prețioase trofee.

Cititorii pe al căror cupon de participare vor figura cei 5 primi clasați în ordinea exactă a clasamentului final vor primi ca premiu abonamente gratuite pe un an la revista Fotbal. Și A.S. Loto-Pronosport va oferi premii la această a patra ediție a populare noastre anchete, atît fotbaliștilor clasați pe primele locuri, cît și cititorilor cîștigători.

Cupoanele de participare, pe care le publicăm cu regularitate în pagina a 12-a, vor trebui trimise pe adresa noastră pînă la 20 decembrie a.c., data poștei.

POȘTA ANCHETEI

Mihai Tomșeneanu — București. *Oricît v-ar fi de greu, trebuie să vă decideți. Nu puteți indica doi jucători pe primul loc și nici pe următoarele. Nu uitați că e vorba și de un concurs cu premii, la care participă cititorii votanți. Or, cum noi vom da în rezultatul final numai cîte un jucător pe fiecare loc, vă dați seama că ar însemna să fiți avantajat (injust) față de alți cititori. În orice caz, asemenea buletine nu vor concura la premii.*

Zoltan Csergő — Cluj. *Evident, este bine să le reamintim cititorilor noștri că e foarte necesar ca în cazul unor asemănări de nume să se precizeze și clubul. Exemplele date de dv., Sătmăreanu (Steaua), Sătmăreanu (Crișul) ; Barbu (F. C. Argeș), Barbu („U“ Cluj) ; Dinu (Dinamo), Dinu (Rapid) etc. au însă mai mult o valoare teoretică. Oricum, facem pe această cale recomandarea solicitată și vă mulțumim pentru interesul arătat anchetei noastre.*

Grigore Georgescu — Craiova. *Trofeul de cristal acordat de noi celui mai bun fotbalist român al anului nu este transmisibil. El revine definitiv celui care l-a cîștigat în anul respectiv. Dacă un jucător iese pe primul loc doi ani la rînd... cu atît mai bine pentru el !*

Spirea Toma — Brăila. *Nu există nici o regulă a anchetei noastre (sau a anchetelor similare organizate în alte țări), după care primii clasați să facă parte și din echipa națională. Fiecare cititor, fiecare ziarist sau antrenor consultat, poate indica pe cine crede el, indiferent că jucătorul face sau nu parte din lot. De altfel, nu uitați că unul din cele 4 criterii este media notelor din campionat, care nu prea are legătură cu lotul. Faptul, însă, că de regulă primii clasați în ultimele ediții ale anchetei noastre corespund cu înșiși echipa națională, e o notă bună pentru votanți. Sau, dacă vreți, pentru selecționeri...*

Vasile Gogeanu — București. *Ancheta noastră se încheie nu numai pentru cititori, ci și pentru ziariști și antrenori la 20 decembrie. Așa încît, oricît de mare ar fi nerăbdarea dv., trebuie să așteptați numărul nostru festiv de Anul Nou. Nu putem publica mai înainte clasamentele separate ale diverselor criterii. Cît privește ultima problemă din scrisoarea pe care ne-ați trimis-o, vă facem cunoscut că la clasamentul ziariștilor nu contribuie numai redactorii revistei Fotbal, ci circa 40 de ziariști de la toate ziarele și revistele din Capitală, scriitori, telecomentatori, radioreporteri.*